

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВЪСТНИКЪ

Основанъ въ 1891 година.

„Всички права на свободата сж основани на правдата; за туй първата длъжност на свободата е да защитава правдата“.

АДРЕСЪ:

За писма, статии и ржкописи:
До Редакцията:
За пари (въ бору и вписи):
До П. Бобчевский
РЕДАКЦИОННАТА И АДМИНИСТРАТИВНАТА
се помещава въ домъ Бобчевский,
№ 335, срещу Централната
градска градина.

Редакцията не отговаря за
содержанието на публикуваните
писма и съобщения, които не
сж от специалните и
дописници.

Неуотребените ржкописи
се връщат, ако се платятъ
пощевските разходи.

Неплатени писма не се
приематъ.

Единъ брой 20 ст.

ЦЪНИ.

За абониране на вѣстника:
За година . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.

За обявленията:

На 4 стр. за цирер. редъ . 20 ст.
„ 1 стр. . . 1 л.—
„ Другитъ стр. . . 50 ст.
За обявленията на сѣд. приста-
ни се плаща по 10 ст. на дума,
ако се публикуватъ по три пла-
ти, или по 5 ст., ако се публи-
куватъ само по единъ път.
За ерочи (шестмѣсечни или го-
дишни) обявления се правятъ
важни отстъпки.

Абонаментътъ въ Редакцията

Ванисването на новъ абонайтъ става
вѣчно отъ началото на мѣсеца

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонайтъ има право да си достави загубения брой, по току съдѣ-
получаването на слѣдующия брой. Инакъ, съдѣ туй врѣме, плаща като за
старъ брой, и то ако има.

Стопанинъ

П. Бобчевский.

Редакцията е вѣдала да не изпълнява никакви поръчки, които
не сж придружени съ стойността.
За обявленията се плаща съдѣ първото публикуване.

ГЕОРГИ И. СМОЛЯНОВЪ

† 3 Октомври 1894 г.

Исчезналъ отъ срѣдата на българска-
та достойна интелигенция единъ отъ
личенъ членъ. Голѣмата свенливостъ
на покойния не даде възможностъ да
се прояви блѣсковитъ му литерату-
ренъ талантъ въ обществото, но оная,
които го познавахъ, дълбоко съзнавахъ
блѣжката благородна роль на тоя нашъ
Островский.

Покойниятъ, родомъ отъ Плевенъ,
напустилъ свѣта въ най-цвѣтущата си
възраст, 24-25 годишенъ момъкъ. Той
не бѣше бунецъ, както обикновено би-
ватъ младитъ хора; напротивъ, той
бѣше момъкъ съ много тихъ, но твърдъ
характеръ. Оградахъ той отъ нѣколко
години насамъ отъ охтика, който го и
закопъ още младъ и веленъ въ гр. Гер-
бердорфъ (Силезия), дѣто бѣше оти-
шълъ ужъ да се цѣри. Той ходи прѣди
днѣ години въ Корфу, а минжлото
мѣсто бѣше въ Меранъ (Австрия) сѣ по
сжщата си болѣсть.

Покойниятъ бѣ нашъ постояненъ съ-
трудникъ още отъ 1890 година. Всич-
ко, което се ерѣща извъ „Черно Море“
и „Гражданинъ“, е негово перо съ псев-
доними „Кракра“ и „Нерадико“ (може
да се направи изключение само за двѣ
или три съобщения на негови) патъ

Въ Плевенъ шумъ се вди-
га. Незадоволство, ропотъ, оле-
лия, протести чуватъ се тамъ.
Сюрмашката протестира. Защо?
Много широко е станало око-
ло врата, отговаря прѣдстави-
телниятъ миръ. — Загнупавъ,
казватъ пловдивцишнитъ бла-
гоутробия отъ потабилския
кракъ. — Оледия и зло, обажда
се самата сюрмашка. Каква е
работата въ сжщностъ? — Не
толкова сложна, колкото про-
ста, по не и толкова проста,
колкото сложна. Една хитро
сплѣтена игра аличността, ма-
скиранъ подъ булото на общи-
наисвания, е сюжетътъ; част-
ниятъ интересъ, прѣдставенъ за
въпичиши нужди — мотивътъ.
За това сюрмашката протестира.
Отъ потабилските кантори ка-
зватъ: „добро е; босоногата
фукария крѣщи: „зло е! На
експлоататорския гласъ на бо-
гаташа отговаря прѣсипичий
гласъ на сиромаха; на заветия
умъ отъ интереса отговаря

страдалческиятъ ропотъ на бѣд-
няка. Злото е опасно, съипи-
телно, грозно. На официал-
ниятъ изгнѣ то се нарича ок-
троа. Сжществуйащето му и-
ма за слѣдствие скжпотия, ре-
зултатътъ — гладосия, сжщия
сжщото знанение — спирание на
вѣска търговия. И това зло
пустяж коренитъ си въ Плев-
ненъ. Прѣдганителниятъ миръ
увѣрва, че злото именно ще
спаси града. Да, но градътъ
— това сж нѣколко единици
съ частнитъ имъ подраздѣле-
ния по дружба, роднинство и
интересъ. Въ градътъ има про-
дѣнни улици — това е вѣрно;
но въ градътъ има и бѣдни
ни каски, има непазитни гърла
на експлоататорския компани.
Металътъ, искаранъ отъ сюр-
машката потъ, ще напълни не
издѣланиитъ ями по градскитъ
тѣ улици съ камъне, а алич-
нитъ джобове на разнороднитъ
сжубачи — сѣ злато. Ето защо
октроа е нужно, макаръ и

вѣрно. Вѣско мито, казва се,
ограничава търговията. Мате-
матически и статистически то-
ва е вѣрно; по тукъ никой
не е наклоненъ да признава
оная истина, която не говори
въ полза на частния интересъ,
а интересътъ, незабравителъ,
е человетъ въ человетка. Фил-
тазията на всичкиятъ вѣкове
не е могла още да надикне до
днѣто на човѣшката душа —
тя е толкова дълбока — а единъ
отъ елементитъ, които състав-
ляватъ тая душа, е интересътъ.
Психологически азъ грѣшъ,
но азъ не употребявамъ пси-
хологически терминъ. Въ се-
гашиятъ случай си послужихъ
съ знанитъ на практическия
животъ: паритъ сж душа. И
ако тая душа е необозрима,
нека читателътъ опрѣдѣли до
колко аличността е неизмѣ-
нима. Сега развѣрската се стига
лесно.

Покойниятъ ни покъртваше съ хладно-
крѣвното си. „Още не сж се стопили
дробоветъ ми, види се, и азъ вчера пакъ
станяхъ отъ дѣглотъ“. Оплакваше
ни се само, че е длѣженъ да чака без-
сѣмъшната си ранна смъртъ, до като
дойде кѣвътъ на охтиката му! Суетенъ
свѣтъ!

Сѣтрбимъ най-искрено, заедно съ
фамилията му, за неамѣшната загуба
на толкова достойния членъ и за
угасването тѣй рано на тая многооб-
щяща блѣскава обществена аиѣда.

Вѣчна му память!

Редакцията.

Никола Ив. Житаровъ

не ще приема посѣщениа на именина си
дѣсь, 6-й Декември т. г.

ВЪРХУ ПРИЧИНИТЪ НА ВСИЧКИТЪ ПОЛИТИЧЕСКИ БѢДИ У НАСЪ.

(По поводъ брошурата на г. Д. Ризовъ: „Разла-
гающа се и възраждающа се България“,
год. 1894.)

„Виновникътъ на всичкиятъ
политически бѣди въ днешна
България е отсъствието на една
здрава, на една трезва, на една
прямолинейна обществена вра-
стностъ.“

Д. Ризовъ

II.

До тукъ ний сполучихме, струва ни
се, да отбѣснемъ твърдението на г. Ри-
зова и да установимъ, че началото на по-
литическата и обществена безправствен-
ностъ у насъ не стои въ растурването на
I-то Народно Събрание и че посочениятъ
актъ е само едно послѣдствие отъ дѣйс-
вителното начало на безправствеността.
И мислимъ дори, че самъ г. Ризовъ ще
да е съгласенъ съ насъ и не ще поддър-
жа повече казаното въ брошурата си вър-
ху туй начало. Но ний казахме още, че
началото на сжществующата политическа и
обществена безправственостъ се крие дру-
гдѣ, именно въ приемането на търнов-
ската конституция, въ тая ѣ форма. По то-
ва си убѣждение прибавихме и единъ старъ
официаленъ документъ, отъ който порази-
телно вѣрно се доказва, че наистина по-
литическата и обществена безправствен-
ностъ се е очаквала, като послѣдствие отъ
тѣй съставената конституция.

Отдѣ и какъ се поражда тая без-
правственостъ отъ конституцията? —
ще попита всѣкой, който не познава добръ
вжтрѣшното съдържание на приетитъ пра-
вила за конституционното ни държавно у-
стройство. Това запитване още повече
изглежда да има raison d'être, когато и
единъ старъ публицистъ не се е спяналъ
тукъ, а прѣсочилъ чакъ на I-то Народно
Събрание. — Ето за туй, прѣди да при-
стѣпимъ къмъ разглеждането на г. Ри-
зовитъ проектъ, има нужда да се спрѣмъ и
обяснимъ този въпросъ, та да бѣдемъ и
приготвени да оцѣняваме прѣдложенитъ
проекти, споредъ нуждата и гонимата цѣль.
Нѣщо повече: съ поставянето на лице
причината, утробата на всичкиятъ полити-
чески бѣди, ний ще се поможимъ да уста-
новимъ твърдо прѣдъ българския читателъ,
че несѣстоятелността на реда, приетъ въ
нашата конституция, е въ другитъ дър-
жави вече отдавна призната и че вѣрдно-
стѣта на такъвъ редъ, какъто е още у
насъ, е вече политическа аксиома въ Ев-
ропа и Америка. Всичко това — на крат-
ко, но твърдѣ ясно и разборчиво, защото,
казахме, нѣмаме ни възможностъ ни мѣсто,
та да се посвѣтимъ специално на туй. А
прѣдметътъ, не сме да не съзнаваме, е отъ
жизнена важностъ и по него сж се писали
хиляди-хиляди страници отъ политически
учени маже.

Никой не ще откаже това: България
като конституционна страна, завжди, както
и трѣбваше, политически партии и безус-
ловно отъ борбата на тѣзи партии се роди
вече сжществующата политическа и об-
ществена безправственостъ. И тая без-
правственостъ не се спрѣ, не се умало-
мочи, не се унищожи, а, напротивъ, сѣ-
повече се усили и разви колкото можеше.
Причината е, че нашата конституция
ни даде едно законодателно тѣло чисто
партизанско, даде ни и правителство чисто
партизанско, свърза законодателното тѣло
съ правителството пакъ съ партизанство,

и то още съ партизанство непрѣмѣнно отъ
една бол. — А партизанството въ България,
отъ самото начало и до сега, не е имало
никакво принетство съ нравствеността,
съ справедливостта, но, съвсѣмъ наопаки,
сѣ бѣло братъ и сестра съ личната обѣда,
въ пълната и обширна смисълъ на тая
дума. Твърди, сѣстѣсно: Нашитъ на-
родъ не можеше още тѣй отрано да има
истинско политическо въспитание, защото
бѣше току-що излѣзълъ отъ едно всерѣз-
рушающе 500-годишно политическо роб-
ство. Политическото въспитание, което учи
да се обуздаватъ личнитъ страсти прѣдъ
общественитъ и отечественитъ нужди, не
бѣше никакъ ни проповѣдвано, ни извѣс-
но у насъ въ нуждинъ размѣръ.

И какво чакате тогавъ? Всичката имъ
работа бѣше партизанска, а партизанство-
то, казахме, само по себе си у насъ сѣ бѣ,
и сѣ, безправствено. Въ сбора, слѣдовате-
но, всичко се вижда да е безправствено:
отначало борба партийна — безправствена;
послѣ побѣдителската партия влѣзва въ
безправствено, като онаи, които за да
задржи партията на властъ, искара Сѣ-
единението съ една дива авантюра, всич-
киятъ партизански механизъмъ (отъ камара
и правителство) удобрява, ц. — трѣватъ, на
всѣхъ парусахъ, сѣбнитѣ подрѣдъ, едно
отъ друго по-безправствено, до като на
18-й Май т. г. получи ударъ, но само за
да почне друга партия пакъ отново! Та-
къвъ е и такъвъ ще бѣде, точно и поло-
жително, пакъ на нашия политически и
общественъ животъ, до като сжществува
тая ни глупава конституция.

Да липнемъ дѣто боли както трѣбва.
Знае се, че нашата конституция не е
оригинално изобрѣтение на насъ, бълга-
ритъ. Колкото и да се е мжчилъ дѣдо Сла-
вйковъ въ Учредителното Събрание да
докаже, че не трѣбвало да гледаме какъ
биди другдѣ конституционнитъ наредби, а
да сме гледали само какво намъ прѣдѣта,
сѣ-пакъ не е можилъ да се усѣти тои
старецъ, че самата тѣзи Конституция, ко-
ито той зацѣпавалъ е и искалъ за насъ,
не е никакъ наша, а е пѣлно чуждо тѣо-
реие, отъ другдѣ копие! А като се изе-
мане чуждо копие, трѣбваше много вѣщо
да се пипа, много да се внимава, кой кон-
ституция каква практика е показала въ
мѣстото си, какви недостатѣци е пропичала,
та тогава, като се съобразихъ тѣ съ усло-
вията на нашия битъ, да се приемѣне
конституция, колкото се можеше по-пѣлна,
по-испитана, и по-съобразна съ важното
обстоятелство, че прѣдѣжи да се наложатъ
на единъ народъ безъ политическо въспи-
тание още, на народъ отъ вѣковно робство
избавенъ, и само по този начинъ да стане
полезна хитиата на диво дърво.

Съ приетата вече конституция се въ-
веде въ държавното ни устройство обще-
приетитъ принципъ за дѣлене властѣта
на Законодателна, Исполнителна и Сѣдебна.
Теорията за това дѣлене на властѣта е
извѣстна, елементарна: ти прѣистича отъ
желанието, да се оради вѣрховността на
народната воля отъ тиранията на самъ
държавието. Сѣединението на всичкиятъ
права на управлението въ едно лице или
мѣсто е, напротивъ, теорията на абсолют-
ния монархизъмъ. Теорията за дѣленето
иска при туй, щото тѣй раздѣлената властъ,
между разни лица сѣ разнѣ распорѣдени
права, да сѣ държи непрѣмѣнно въ не-
зависимо положение помежду си (една отъ
друга), защото инакъ дѣленето не може
да постига цѣльта си: зависими една отъ
друга, тия раздѣлени власти докарватъ въ
всѣки случай сѣединението имъ наедно и,
слѣдов., даватъ абсолютния монархизъмъ,
тиранията надъ народната воля. Но и сѣвър-
шенната взаимна независимостъ на тия три

раздѣлни власти въ теорията до сега не е могла да се постигне, защото е и невъзможна, защото безъ едно пъкъ съгласие, безъ една правилна свързка тѣ не биха могли да дѣйствуватъ полезно, а ще тегли всѣка по своя посока и сила. Затуй, именно тѣзи правилна свързка помежду имъ съставлява искусството на сполучливото конституционно управление. Въ разни държави при различни условия (наследствена диктатура, републиканска система, федерация и пр.) различно сж опрѣдѣлени правоотношения на тия власти чрѣзъ посредството на една върховна държавна власть—Конституционенъ Глава. Теорията е стара и ти е била известна на нашитѣ първи хора въ онова врѣме, когато се е приеждала нашата Конституция. Това се види отъ дебатитѣ въ Събраниято, на и били сж хора, образовани, учени, юристи и не е мислимо да не знайтъ, макаръ да е имало и хора, като дядо Славейкова и дядо Цанкова, които не-скланили да правимъ конституция, основана на науката. . . У насъ, Исполнителната власть се прѣдаде подъ подчинение на Законодателната власть, т. е. рѣши се тя да изпълнява и се води по *законитѣ*, които издава Законодателната власть. Сжщо и Слѣбната власть се подчини да дѣйствува по *законитѣ*, които дава пакъ Законодателната власть. Даже турѣ се на всичко туй и единъ, тѣй да го нарѣчешъ, качулъ отгорѣ: прие се въ Конституцията членъ (49), че и никой нѣма право да тулкува и рѣшава, да ли известенъ законъ е *съгласенъ* съ конституцията, освѣтъ само пакъ Законодателната власть. А третия или по-право, първата, най-важната власть—Законодателната—се постави подъ Конституцията: заповѣда ѝ се да не издава закони противни на Конституцията, като сжщеврѣменно се даде право и на Княза—Върховната Власть, *Пазителката на Конституцията* (споредъ клѣтвата за Него)—да растурва Законодателната власть, ако тя нарушава Конституцията.

Исполнителната власть се опрѣдѣли въ лицето на министри и съвѣта имъ; Слѣбната—сждинѣтъ, а Законодателната власть—изборно Народно прѣдставителство, съ инициатива и утвърждение законитѣ и отъ Княза.

Да бже Исполнителната власть подчинена на Законодателната, по отношение *само* на изпълнение законитѣ—това е по-трѣбно и правилно, защото такава едно положение се изисква и отъ принципа за първенството на *народната воля*: управляющитѣ трѣбва да сж подчинени на народната воля, а не да ѝ господаруватъ и тиранизиратъ съ своята управителска воля. —Слѣбната власть да бже подчинена на Законодателната, по отношение прилагането на *народната воля* чрѣзъ закони върху отѣлнитѣ единици—това е сжщо по-трѣбно и правилно, защото иначе ти би станжала сжщо деспотъ, като Исполнителната власть, съ прилагането на *своя* воля, свои закони, а не такива, каквито опрѣдѣли Законодателната власть. —А Законодателната—всѣкой съгласява колко велика, колко важна, колко трудна и крайно деликатна задача се възложи на Законодателната наша власть! Пъкъ, между туй, срѣщу толкова важната ѝ задача, ти се остави безъ всѣкакъвъ контролъ, безъ всѣко подчинение, остави се съ своята грамадна сила съвѣтъмъ необузdana, съвършено свободна! Казваме, че се остави тѣй всеопаша въ дѣлата си, защото онѣзи заповѣди, които даде Конституцията за пазене и уреждане отъ Законодателната власть не се гарантираха, че непременно ще се спазватъ отъ послѣднитѣ. Конституцията не заповѣда и себе си отъ силата, която прѣдаде всецѣло на родената си Законодателна власть, за да ли ти ще изпълнява възложенитѣ ѝ длѣжности добросъвестно. Писанитѣ гаранции въ Конституцията срѣщу Законодателната власть, гаранции, които даватъ само факта, че се е мислило за такива (види се, само по *конито* отъ другъгадъ), ни най-малко не ѝ ограничаватъ. Ето защо: наложението отъ Конституцията, щото Законодателната власть да не прави закони, които не сж съгласни съ нежъ, се унищожава съ правото—пакъ сама Законодателната власть да рѣшава, да ли издаденитѣ ѝ закони е съгласенъ или не съ Конституцията. А кой другъ може тогавъ да контролира и да си наложи волята на Законодателната власть, въ случай, че тя не пави тая си

длѣжност? Растурването на законодателното тѣло, дадено като право на Върховния Глава, било на право, било чрѣзъ неутвърждение на издаденъ законъ, е пъкъ едно *много опасно срдство*, което *може лесно да компрометира* самата Върховна власть между борящитѣ се партии въ изборното народно прѣдствителство за законодателския мандатъ. Подъ съображение на тая опасностъ даже сжществуватъ въ конституционнитѣ монархии теорията: *„Царѣтъ царува, но не управлява“* (Ний прѣдаваме тукъ основитѣ, като прѣтегляме добръ думитѣ си на общедостъпенъ езикъ, защото общирното изложение на тия основни принципи не може да става въ журнална статия съ ограничено мѣсто). По-сжществени огрѣнечения за Законод. Власть нашитѣ учредители на Конституцията не позволиха. Законодателната власть е, казахъ тѣ, прѣдставителка на народната воля, *тя е народътъ*, и за туй трѣбва да е повече свободна, велика и горда! За да се даде пъленъ просторъ на народната дѣятелностъ, нашитѣ учредители счетоха даже за унизително да ограждатъ и стесняватъ Законодателната власть. Тѣй настояваха либералитѣ въ Учредителното Събрание.

Ний разбираме твърдѣ добръ, че прѣдаване въ право, за законодателстване, на изборно народно прѣдствителство, значи именно, поставяне като върховна воля въ държавата *Народната*. Това е и исканьето на конституционната теория. Но това е само теория, приетъ вече принципъ, а не още и дѣло. Прилагането на принципа въ практиката е подложено на редъ нови ужъ второстепенни, но не по-малко важни, принципи. Умнѣето, да се присѣдоби принципътъ, е сжщо цѣла една школа, цѣлъ лабиринтъ отъ идейни съткновения. Може ли да бже иначе? Но не! Нашитѣ учредители рѣкохъ на Законодателната власть просто: *„правѣ какъто щеишъ, ти си народътъ!“*

(Мислимъ си, че г. Каравеловъ, най-яркий защитникъ на тѣзи такъва законодателна власть, не би пожелалъ да бже толкова голѣмъ „либералъ“, ако подозираше, че тѣзи му тѣй свободна власть ще издаде закони, които ще тикнатъ именно него толкова жестоко въ Черната Джамия. Мислимъ още, че и г. Драганъ Цанковъ не би пожелалъ да защити край Каравелова, а би пожелалъ се вслушвалъ въ „учената“ комиссия и въ „науката“, ако подозираше, че либералната тая власть ще издаде законъ, който да не го пуца да си дойде въ отечеството. Кой знае, най-сетѣ; може би, тѣй още и до сега не сж се убѣдили, че сами на себе си сж криви, като сж искали тая тираническа конституция. Да си кажемъ: много ни се върва даже, че г. Каравеловъ *съзнателно* е искалъ такъва законодателна власть, която докарва всичката държавна власть въ рѣцѣтъ на само *единъ човекъ*, както и самъ бѣ писалъ въ 1883 година, защото е смѣталъ, че не другъ, а именно той ще бже тоя единъ човекъ—властелинъ въ България, но че само крива му е излѣзла смѣтката: писано било, щото властелинѣтъ да носи името „Стамболовъ“, а не „Каравеловъ“. Тѣй ни се върва, и много мажко ще можемъ да се разубѣдимъ, като не можемъ да забравимъ, че подъ неговото властване Законодателната власть (въ Обикнов. Народно Събрание) издаде онова фатално рѣшение по Съединението, майката на голѣмитѣ бѣди, като закопачъ *най-първи* членъ отъ Конституцията, гласицъ: „Намалчаване или уголчмчаване територията на Българското Княжество не може да стане безъ съгласието на *Великото* Народ. Събрание“, сжщо и чл. 7: „Безъ съгласието на *Великото* Народ. Събрание Българскитѣ Князъ не може да бже управителъ сжщеврѣменно и на друга нѣкоя държава“. Дѣ е това *Велико* Народ. Събрание за Съединението? Не-ли г. Каравеловъ бже и законодатель, какъ тѣй можѣ да се съгласи, да се издаде рѣшение отъ Обикнов. Народно Събрание противъ Конституцията по станжлото Съединение? Не-ли бже и изпълнителна власть—*единъ* човекъ—какъ тѣй можѣ да приеме Источна Румелия безъ *Велико* Народно Събрание? А кой е причината? Кой другъ, та не е тѣй наредената отъ него Законодателна власть, която толкова „свободно“ може да тапче Конституцията? Не, никой не е кривъ: събитие не чакаше такива „формалности“, ще каже той. Това

е само напичение за непрактичността на Конституцията, по оправдава ли го? Ами че кой приготви и туй „събитие“ тѣй? Отговаряйте и вий, г-не Ризовъ, който бѣхте душа въ тоя прѣпаратъ! На-ли, ако нѣмаше надѣжда, че ще може да сжтпче Конституцията и пакъ да се сполучи, не щѣхте и да помислите да приготвите именно по тоя начинъ събитие? Но—да оставимъ туй).

Всѣка необузданостъ е абсолютизъмъ. Това е аксиома политическа. Трѣбва да се съгласимъ, значи, че Законодателната власть въ България, такъва, какъто е създадена съ Конституцията, е по-скоро абсолютенъ монархъ, отколкото народна воля. Дори повече: абсолютистѣтъ монархъ, като единична личностъ, е *принуденъ* да прави и добро, подъ влиянието колко-годѣ на страха отъ народния гнѣвъ; но едно събрание, една власть, стояща въ рѣцѣтъ на стотина души, нѣма и страхъ, нѣма положително никакво при- нуждение. За туй ученикъ сж казали: *„Тиранията на мнозината е много по-опасна отъ тиранията на малцината“*. (Слѣдва).

П. Б-й.

В. В. „СЪГЛАСИЕ“ И „НАРОДНА СВОБОДА“

Народната поговорка: *„като намѣри сто, иска дѣветъ“* не е току празна дума. Тя често се вижда въ живота ни. И ти ни хрумва, колкимъ видимъ слѣдъ 18 Май т. г. работи, които прѣди тая дата бѣхъ немислими. Имаме въ „Съгласие“, който почнѣ слѣдъ 18-й Май съ една толкова безочлива „надутоостъ“ да напада правителството, щото човекъ не може да не се почуди на българския нашъ характеръ. Въ врѣмето на тиранията мѣлехъ като сомове, и не само туй, ами дори ходѣхъ да свалямъ шапка и да се молютъ и прѣтѣвватъ прѣдъ народния тиранинъ, а щомъ се видѣхъ свободни, безъ да помисляхъ баремъ, че прѣдъ свѣта излѣзватъ, тогавъ почнахъ да ставатъ вече недоволни и да искатъ такава нѣщо, за което въ миналото бѣхъ готови да се заклѣнѣтъ, че даже не мисляхъ, само и само за да не си испатишъ! Псуватъ сега до Бога срѣщу правителството, че „беззаконничало“ и не пуцало Цанкова, да си дойде, но защо не излѣзохъ тия мамини синове, не да псуватъ, ами само да помолѣтъ за сжщото при Стамболова? Но... тогавъ кожата имъ щѣше да се обѣли, а сега, защото сж свободни да викатъ, тѣ не се нито засрамятъ, като отправятъ най-тежкитѣ оскърбления! Разбира се, не сме противъ пуцането на ногото и да било, по своя редъ и възможностъ, нито тукъ сме сждѣнали да защищаваме нѣкого, но какъва е тая аларма отъ хора, които се синаваха до сега съ свити раменѣ? Не е ли срамъта за тѣхъ, да посвѣтатъ и на честъ и на достоинство, вмѣсто да държатъ едно „достойство“ отношение и пакъ да си искатъ, какъто ще си искатъ? Когато насъ ни прѣвѣдѣвахъ въ жестока борба, тѣ си триехъ радѣтъ и си шумѣхъ: „хъ-де, хъ-де! измръвте, да се освободимъ“. Зеръ, ний (говоримъ за всичкитѣ борци—вѣстници тогава) бѣхме ахмациѣтъ, а тѣ хитритѣ, та сега наизкожихъ при една най-възможна свобода „борба“ да водятъ, хемъ политика буйна да водятъ! „Борба! За какво? —За свобода ли? Амъ че като тѣхъ баби способни ли сж да се борѣтъ за свобода, когато тя трѣбва? Безочливостъ непростена! Нема да не знайтъ, че не е тѣй лесно да се обѣди въ всичко изведнѣжъ?

Сѣдѣхъ сега да апеллиратъ прѣдъ членоветѣ на бившата нѣкога велика Либерална партия, да сж се били сдружили, като обявѣли Стамболова за отстъпникъ, и да свалятъ туй „консервативно“ правителство, че да настанѣли „либерално“ съ г. Цанкова на чело. Хубаво, но защо тѣхна толкова патристическа милостъ не се нагърби да направи сжщото противъ „отстъпника“ Стамболова, когато именно борци трѣбвашъ, мѣсто му бѣше, външюща нужда бѣше, ами сега го правѣтъ? Или Стамболовъ бѣше „великъ патриотъ“ тогава, че *даваше владѣти въ Македония*, а сега Стойловъ лопъ и узурпаторъ на свободата? И добръ най-сетѣ: и ний сме членове отъ бившата Либерална партия (старата), хайде да се заловимъ да свалямъ Стойлова „консерваторъ“. Но защо? Само защото е „консерваторъ“ ли? Но ний не виждаме още нищо консервативно у насъ. Казваме го смѣло, чуйте! Убѣждате ни въ противното? „Съгласие“, откогато е почнѣло, сѣ за несъгласие ни пѣе, защото отначало клубѣтъ билъ *не-народенъ* и, послѣ, защото изборитѣ не били добри въ Плевенъ, Свищовъ, Бѣлослатина и Видинъ. Прибавятъ сега и туй, че г. Цанковъ щѣлъ да ни помори съ Россия. Всичко това не е нито либерализъмъ, нито консерватизъмъ, а е работа обща и при Стойлова и при Цанкова. Какъва гаранция, напри- имаме, че при г. Цанкова ще имаме още по-го- лѣма свобода, когато знаеме, че никакъвъ Цанковъ не може съ едно маханье рѣжа да уни- щожѣ сегашния общественъ развратъ, а трѣбватъ врѣме и закони, които и при единия и другия сж еднакъмо могатъ да се издадатъ добри? Ако не бѣждѣ добри—тогавъ да не покажете сега единъ лопъ или „консервативенъ“ законъ! Свалянето е лесно, много по-лесно отъ Стамболово; но дайте осъзнателна причина, достойна да служи за сваляне, и сѣ поне убѣждението, че ще сторимъ добръ като го смѣнимъ съ друго правителство. Чорба не е то, най-сетѣ; защото такива *наличи* ставатъ безнаравствени. Съгласни сме, че имаше избори, недобри, но, по права Бога да си приказваме, кой е причината имъ? Лич-

ности ли или самото положение на нѣщата *вкупомъ взети*? И „консерватизъмъ“ ли е туй? —Казватъ ни, че сме били подкупени и за туй сме зацѣпавали консерваторитѣ. Но укажете ни, молимъ ви се, на недостоитното ни поведе- ние, покажете ни въ какво е безчестieto ни, като поддържаме не консерваторитѣ, а свободо-любивото днешно управление, за докарването на което позволѣте ни да върваме, че сме внесли капка трудѣтъ. Или не ни позволявате да имаме самостоятелно убѣждение, че това управление е по-добро отъ Стамболовото и че заслужава под-дрѣжка, за постепенното постигане на повече правдини и свободи? Какъво трѣбва да вземемъ за основа, та да опонираме? Че било отъ консерватори? Да прощавате, ний сѣ думи не се убѣждаваме и на въздухъ не лаемъ. Помнѣте думата ни: когато се настрѣжѣ нашитѣ демократически принципи, ний не ще питаемъ гледаме „Съгласие“ или нѣ амъ кого, а може би когато такъва хора казватъ пакъ „великъ патри-отъ“ ний ще викаме „тиранинъ, долу!“ Бабицитѣ деветини или неумолимитѣ искания на врѣ-мето не-можемъ да експлоатираме, защото голѣм-ци не мислимъ да ставаме.—Цанковъ щѣлъ да ни помори съ Россия, а Стойловъ не можѣлъ, Добръ, но Цанковъ ще ни одобрява съ 38 членъ, ови членъ, който дигнѣ олеяли въ 1892 и 1893 години. И ни разправяте: какъ ще стане то? Ако е добръ—хайде! Но... страхъ ни е, че „ще извадимъ очи“ пакъ! Убѣждате ни—ний ча- каеме. Ако Князѣтъ скляна, оставѣте Го да на- прави туй, когато му намѣри врѣмето—защо да прѣсылѣме събитията? Прѣсылѣхме ги толко- ва години, ту насамъ, ту натамъ, и ето, цѣр- нѣли сме вече и въ политическо, и въ иконо- мическо и въ общественно отношение. Немѣ само ще сваляме и ще казваме ли? Туй ли ни е са- мо-задачата? За туй ли трѣбва да се сдружава- те? За друго по-сжществено добро сега да се сдружѣте не бива ли? Свободата се погавала, а! Аманъ, бе сдружѣници, какъ бѣхте прѣди 6 мѣсеца, когато се газѣше, хемъ газѣше—не шегѣ! Работа, работа, г-да! И малко работа трѣбва на божемъ патриотитѣ хора.

Сжщото имаме да повторимъ и къмъ единъ сега исконилъ пасквилъ, нарѣченъ въ „Народна Свобода“, издаванъ отъ оня неграмотенъ тѣпакъ Н. Митаковъ въ София. И той щѣлъ билъ да се „бори“, хемъ сѣриозно щѣлъ да се бори, съ консерваторъ „вагабонтия“, „мазника“, „шар- латината“, „рабобойника“ „Стоилаки Ефенди“! Безхарактерний човѣче! Да се врѣщаме ли само 5-6 мѣсеци назадъ и ти, покажемъ, въ собственитѣ ти още не изсъхнали пасквилни брошури, какъвъ си тѣймо ти „шарлатанинъ“ и „мазникъ“? Ти когато щѣлъ си да се „боришъ“ за свободата на народа си, защо не се борѣше още въ Стамболово врѣме, ами наричаше тира- нина „единственний великъ патриотъ“? —От- вратителенъ си и безхарактерноостъта ти, вър- зай, погъртва душата ни. До такъва степенъ подла натура едва ли може да се намѣри. И ти ще се „боришъ“! Съ кого и за какво? Не виждашъ ли, че си свободенъ по гачи да трѣг- нешъ и да псувашъ дори Княза? „Желателно е, пишешъ ти, щото Н. Ц. В. единъ лѣтъ за всегда да разбере найбѣше свѣто въруо, ако иска да бже Князъ на България, ако ли не, т. е. въ противенъ случай, нека ни е позволено да му кажемъ, че „искатецъ“ по проклѣтата чи- фуска пустиня, кой знае какъ ще вагине“. „Свѣто въруо“ имашъ и ти, и позволено искашъ да го кажемъ! За тѣзи думи въ Стамболово врѣме ти би билъ обѣсенъ, но тогава Князѣтъ за тебе бѣше добръ, не-ли? А сега си свобод- денъ да арѣнкашъ какъто щеишъ и —лошо е сега! За едно „Князѣтъ не живѣе въ Китай“ ний си навѣлѣкохме една година затворъ при Стамболова, а ти сега свободно върлувашъ и —лошо, не-ли? И ти имашъ още очи, да прои- насѣтъ спокойни и безъ срамъ днесъ думи, като „Стамболова, тирания“ и „Стамболовщина“! А до Май м-цъ тази година викаме на опозици- ята „подлеци“, а на Стамболова „великъ па- триотъ“, умненъ държавенъ мѣжъ!“! Боже, ми- лостивий, прощавашъ ли такъва безнаравствен- ностъ на хората? И Митаковъ сѣ е либералъ!

Млъкни, безсрамнико! Ще ти изсъхнатъ устата и рѣцѣтъ съ тая тѣ мръсна душа! Идъ далувай skutovetъ на нѣкоя „великий па- триотъ“ Стамболова, който може да ти даде „свобода“, какъто ти си воображаваше!

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

В. Ж. ТРѢШНИ.

—Получена е въ редакцията на книжка- та: „Ръководство за полицията“, отъ Н. В. Му- равьевъ, русскитѣ министръ на Правосъдието, а прѣведена и приспособена за въ България отъ подполковникъ Краевъ, Софийски воененъ про- куроръ. Това ръководство е било прѣгледано и одобрено отъ нашето Министерство на Вътрѣ- шнитѣ Работи.

Трудѣтъ на г. подполковника Краева е съвсѣмъ сполученъ, споредъ насъ, и ръково- дството заслужа пълното довѣрие на нашитѣ полицейски власти при изпълнението на служ- бата имъ.

Книжката е съ 169 страници и е пригот- вена тѣй, щото да може да се носи въ джобъ. Съ хубавата си подвързия носи цѣна 1 левъ и 50 ст., а съ пощата 1 л. 70 ст. Получава се отъ г. „подполк. Краева“.

—„Народенъ Приятель“ въ една статия „Стойловъ и Начевитѣ подъ сѣдъ“ дава мнѣ- ние, щото г. г. Стойловъ и Начевитѣ да не бѣ- жатъ „тѣнеке-суратли“, а—вънъ отъ кабинѣ- та!; защото били дадени подъ сѣдъ, заедно съ Стамболова, като бивши членове на неговия ка- бинетъ.

*) Тукъ ни е думата само за пундната, принципа- лната зависимость на Слѣбната Власть отъ Законодате- лната. Друго мѣсто опрѣдѣляме за добити характеръ на тая зависимость, комбинирана и съ чл. 49 отъ Консти- туцията.

**) Въ другитѣ държави това право се прѣдостави да всѣки гражданинъ чрѣзъ Слѣбната Власть.

Отъ Сждебнитъ Пристави при Вар. Окр. Сждъ

ОБЯВЛЕНИЕ

No. 3295.

Подписаний, Ж. Ивановъ П. Сждеб. Приставъ при Варненскій Окржж. Сждъ на Балчикскіи участъкъ, на основание чл. чл. 1004, 1026 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратното обнародване настоящето въ в. „Черно Море“ и до 31 децъ, съ правонадаване по 5% въ 10 дневенъ срокъ, часа до 5 послѣ обѣдъ въ гр. Балчикъ ще продаватъ слѣдующитъ недвижими имуществъ, принадлежащи на Симеонъ Алексевъ, отъ с. Чаушъ-Кьой, които имоти се намиратъ въ землището на на с. Чаушъ-Кьой.

1) Нива въ мѣстността „Четалъ-Чешма“ отъ 10 1/2 увата при съседитъ: Петръ Янакиевъ, Катели Дончо, Петръ Илиевъ, Чолакъ, оцѣнена за 90 лева;

2) Нива въ мѣстността „Четалъ-Чешма“ отъ 3 1/2 увата при съседитъ: Яни Николаки, Желѣзъ Стояновъ и Чешма, оцѣнена за 30 лева;

3) Нива въ мѣстността „Чучуръ Баша“ отъ 5 увата при съседитъ: Никола Киряковъ, Катели Дончо, Станатъ Николовъ и отътѣнка, оцѣнена за 40 л.;

4) Нивата отъ 2 увата въ мѣстността „Четалъ-Чешма“, при съседитъ: Никола Шоповъ, Костадинъ Добревъ, гора и Диншудашки синоръ, оцѣнена за 100 лева;

Тѣзи имуществъ ще се продаватъ за удовлетворение искътъ на Риза Мустафовъ, отъ гр. Балчикъ по Испълнителний Листъ No. 2042, отъ 31-й Мартъ 1893 год. на Балчикскій Мировий Сждъ, състоящъ се отъ 1000 лева лихвата по 12% отъ 31 Августъ 1891 година, 50 л. разности и тѣзи които ще послѣдватъ по испълненіето.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣната. Интересующитъ се могатъ да виждатъ книгата по продажбата всѣки присъственъ день и часъ въ канцеляриятъ ми.

Гр. Балчикъ, 19 Октомври 1894 г.

П. Сжд. Приставъ: Ж. Ивановъ.

(3—647—2)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1754

Подписаний п. Сжд. Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ на III участъкъ обявявамъ: на имотитъ на Божилъ Ивановъ отъ с. Мемши-Софуларъ, споменати въ обявлението ми No 3579, обнародвано въ броеве 88, 89 и 90 на в. „Черно Море“, ще произведе втора публична продажъ, която ще почне отъ децъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 децъ, съгласно чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското сждопроизводство.

Желающитъ да ги купятъ нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений срокъ въ канцеляриятъ на тукашното Приставство, гдето отъ книгата на продажбата, ще могатъ да изучатъ имотитъ и тѣхнитъ оцѣнки.

гр. Варна, 12 Октомври 1894 г.

п. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.

3—645—2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3183

Подписаний помощникъ Сждебенъ Приставъ при Варненскій Окржж. Сждъ, на II Градскій Участъкъ, на основание чл. чл. 1004—1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“, продажбата ще се продължава тридесетъ единъ децъ, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право надаване 5% върху послѣдната цѣна, въ г. Варна ще продавамъ слѣдующето недвижимо имущество, принадлежащо на Тома Василевъ и Хрусия Т. Костадинова: една къща находяща се въ Варна IV участъкъ подъ No 1206, построена отъ дървено-прѣстенъ материалъ, покривъ керемиденъ, само двѣ стаи, постройката заедно съ дворното мѣсто около 160 квадратни метра, при съседитъ: Паго-ни Георгиева, Кирякъ Димитровъ, Христо Тодоровъ и нѣтъ.

Това имущество ще се продаде за

Отговорникъ: П. Чебай.

удовлетворение искътъ на Анастасъ Марковъ по испълнителний листъ No 1105 отъ 29 Августъ т. г. на III Варнен. Мировий сждъ състоящъ се отъ 437 л. и др. Надаванетоъ ще почне отъ оцѣната 400 лева.

Интересующитъ се могатъ да виждатъ книгата по продажбата всѣки присъственъ день и часъ въ канцеляриятъ ми.

г. Варна, 12 Ноември 1894 г.

п. Сждебенъ Приставъ: Златевъ.

3—659—2

ОБЯВЛЕНИЕ

No. 4006

Подписаний Помощникъ Сждебенъ Приставъ при Варненскій Окржж. Сждъ на Варненскій Окол. Участъкъ, на основание испълнителния листъ No. 632 отъ 14 Мартъ т. г. издаденъ отъ II Варнен. Мировий Сждъ, въ полза на Пенчо Поповъ отъ с. Бѣлево, (Варненска Околина), противъ Атанасъ Куртевъ отъ сѣмъ сѣло за 235 лева, лихви и др. разности, и на основание чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратното публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“ и до 31 децъ, слѣдъ това съ правонадаване 5% въ 10 децъ въ канцеляриятъ си въ гр. Варна ще произведе публична продажъ на слѣдующитъ дължикови недвижими имоти, всички въ землището на село Бѣлево а именно:

1) Една нива отъ 10 декара и 5 ара, въ мѣстността називаема „Долни Бостани“, оцѣнена за 100 лева; 2) Нива, отъ 6 декари и 6 ара, въ мѣстността „Горни Бостани“, оцѣнена 45 лева; 3) Нива, отъ 4 декара и 6 ара, въ мѣстността „Пенчови парчи“, оцѣнена за 26 лева; 4) Нива отъ 3 декара и 4 ара, въ мѣстността „Карталъ-Ювасж“, оцѣнена за 30 лева.

Надаванетоъ ще почне отъ оцѣната. Интересующитъ се могатъ да прѣгледатъ книгата по продажбата всѣки присъственъ день и часъ въ канцеляриятъ ми.

Гр. Варна, 1-й Ноември 1894 г.

П. Сждеб. Приставъ: К. К. Кутевъ.

(3—651—3)

ОБЯВЛЕНИЕ

No. 3394.

Подписаний, Сждеб. Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ, на основание Испълнителния листъ No. 807 отъ 18-й Априлий 1892 год. издаденъ отъ I Мировий Сждъ въ полза на Гарабетъ Симонянъ отъ Варна, противъ Варненска Марке Х. Маркевъ за 160 лева, лихви и др. тазности и на основание чл. чл. 1021—1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че слѣдъ трикратното публикуване настоящето въ единъ отъ мѣстнитъ вѣстници ще почне и продължава публичната продажъ на долозначения имотъ 31 децъ, слѣдъ той срокъ ще има правонадаване 5% въ десетдневенъ срокъ, принадлежащъ на дължника Марке Х. Маркевъ, въ Канцеляриятъ ми въ гр. Варна ще се произведе продажъ му, той е Само 1/4 часть отъ една къща и до нея едно малко дюгено, находящи се въ гр. Варна, II уч. No. 959, между съседитъ: Гарабетъ Х. Маркевъ, ладжъ Георги, дюгена No. 571, Гарабетъ Пиебубуъ и нѣтъ, къщата е построена на около 56 кв. метри, а дюгената — на 16 кв. метра; дюгена и къщата се съ по двѣ стаички и всѣчки полуслоборени и съставени отъ прогилъ вѣхтъ дървено-кермиченъ материалъ, покривъ керемиденъ, съ дворъ отъ около 30 кв. метра, оцѣнена седмата часть за 428 лева, отъ поята цѣна ще почне продажбата.

Интересующитъ се могатъ да се явятъ въ канцеляриятъ ми въ гр. Варна, всѣки присъственъ день и часъ за прѣглеждане книгата по продажбата.

Варна, Ноември 9-й 1894 год.

Сжд. Приставъ: Г. Захариевъ.

3—652—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4094.

На основание опрѣдѣленіето No. 206 отъ 22 Февруарий т. г. на Варненскій

Окр. Сждъ, съ което позволява да се продадатъ двѣ части подвижни имоти останали отъ умрѣлия Енчо Дончевъ, обявявамъ, че отъ децъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 децъ, ще произведе публична продажъ съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство на слѣдующий имотъ: лозе отъ четири декари въ Варненскитъ лозя, мѣстность „Шашъ-кънъ“, съседитъ: Ив. Петровъ, Фучиджъ, Ставри, Абаджи Тодоръ и Бояджи Георги.

Продажбата ще произведе въ канцеляриятъ си, желающитъ да купятъ рѣченото лозе, нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений по горѣ срокъ.

Гр. Варна, 14 Ноември 1894 г.

П. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.

3—653—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 4098.

На основание испълнителния листъ No. 1877, издрденъ т. год. отъ Козлуджанскій Мировий сждъ въ полза на Зисо Георгиевъ отъ с. Девня, противъ Атанасъ Кавалджизъ отъ селото Сѣмъ-Бей, обявявамъ, че отъ децъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 децъ ще произведе публична продажъ, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство на слѣдующитъ отътѣнкови имоти: 1) Къща, заедно съ хамбаръ, плѣвникъ, сая и дворъ около три декари, при съседитъ: Митю К. Цѣвъ, Костадинъ Димитровъ и нѣтъ. Първоначално прицѣнена за 200 лева; 2) Нива 4 декъ въ землището на сѣмъ сѣло мѣстность „Бюлюкъ“, съседитъ: Митю и Костадинъ Цѣви — 16 лева.

Продажбата ще извърши въ канцеляриятъ си въ гр. Варна. Желающитъ да ги купятъ, нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений по горѣ срокъ.

Гр. Варна 14-й Ноември 1894 год.

П. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.

3—654—3

ОБЯВЛЕНИЕ

No. 3181.

Подписаний, Помощникъ Сждебенъ Приставъ при Варненскій Окр. Сждъ на II участъкъ, на основание чл. 1004, 1021 и 1025 отъ Гражданското Сждопроизводство, обявявамъ, че отъ послѣдното трикратно публикуване въ в. „Черно Море“, продажбата ще се продължи тридесетъ и единъ децъ на долозначеніи имотъ, и въ десетъ дневенъ срокъ съ правонадаване 5% върху послѣдната цѣна. Една къща находяща се въ Варна, III участъкъ подъ № 449, построена отъ простъ дървено-прѣстенъ материалъ, само двѣ стаи, покривъ керемиденъ, постройката заедно съ дворното мѣсто около 150 квадратни метри между съседитъ: Руджъ Хасановъ, Алишъ Куртоглу и отъ двѣтъ страни нѣтъ. Помѣжката къща отътѣнната Мюверъ Аджемъ Реджебова притежава я по наследство отъ покойния си мъжъ, ще се продаде за удовлетворение искътъ на Айше Сюлейманова по испълнителний листъ № 894—94 т. г. на III Варненскій Мировий Сждъ отъ 494 лева, първоначална цѣна 400 лева.

Желающитъ да я купятъ свободни се всѣки присъственъ день да прѣгледатъ книгата по продажбата въ канцеляриятъ ми.

Варна, 12 Ноември 1894 год.

П. Сжд. Приставъ: Д. Златевъ.

3—657—3

ОБЯВЛЕНИЕ

Срѣщу патентованата отъ българското правителство цигарена книга, називаема „5 петъ Султански книги“, която е общепозната отъ страна на всѣкитъ употребители на чисти цигарени книги и е сполучила голѣма почестъ отъ цѣла България по чистотата и не вредността си, други фабрики, като искатъ да се ползватъ отъ мойтъ етикетъ, съ издали имитацията, китовмѣсто „5“ и „Султански книги“ съ писали „15“ и „грацияни“ и „къженка“. Съ това считамъ се за длъженъ да обръщамъ вниманието на употребителитъ, че тѣзи, които желаятъ да употребяватъ отъ тѣзи чисти цигарени книги „5 петъ Султански книги“ могатъ да испращатъ на адреса имъ.

Цѣна на една кутия е 3 лева, състояща отъ 100 цигарени книги (тефтерчета) по 96 листа на всѣко тефтерче. Стойността се получава съ гербови марки. Поценскитъ разности съ нами.

Симонъ Мариньянъ—Варна.

10—7

ОБЯВЛЕНИЕ

No. 4088

На основание испълнителния листъ No 2752, издаденъ отъ II Варненскій Мир. Сждъ прѣзъ м. г. въ полза на Петко Ив. Дрουμεвъ, живущъ въ с. Гюль Аласж, противъ Кара Ибрамъ Мехмедовъ отъ с. Индже кьой за 465 лева и станалитъ разности, обявявамъ, че отъ децъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето, до 31 децъ ще произведе публична продажъ, съобразно чл. 1021 и 1025 отъ гр. сждопроизводство, на слѣдующий отътѣнкови имотъ: единъ дюкенъ и кафенѣ подъ единъ покривъ, и до тѣхъ: една стая, дамъ (оборъ), плѣвникъ, заедно съ два и половина декари дворно мѣсто, въ с. Индже кьой, при съседитъ: къщата на отътѣнка и отъ третѣ страни нѣтъ. Всѣкитъ първоначално прицѣнени за 400 лева.

Продажбата ще извърши въ канцеляриятъ си.

Желающитъ да купятъ горний имотъ, нѣка се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений по горѣ срокъ.

г. Варна, 12 Ноември 1894 г.

п. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.

3—664—1

ОБЯВЛЕНИЕ

No. 4211

На основание испълнителния листъ № 1619, издаденъ отъ 1-й Варненскій Мировий Сждъ въ полза на Иванъ Бойчевъ отъ Варна, противъ Немаилъ Хампловъ отъ с. Голѣма Франга за 226 лева и станалитъ разности, обявявамъ, че отъ децъ на послѣдното трикратно обнародване настоящето до 31 децъ ще произведе публична продажъ, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ гр. сждопроизводство на слѣдующий отътѣнкови имотъ: лозе отъ 2 декъ въ Варненскитъ лозя, мѣстность „Теке Караачъ“, съседитъ: Илия Ивановъ, Недѣлко Томовъ и нѣтъ, първоначално прицѣнено за 260 лева.

Продажбата ще извърши въ канцеляриятъ на Приставството.

Желающитъ да купятъ упомянатото лозе нѣка се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений срокъ.

г. Варна, 26 Ноември 1894 г.

п. Сжд. Приставъ: К. К. Кутевъ.

3—665—1

НОВО ИЗВѢСТІЕ

на четиритѣ читанки за долний и сръбний курсъ на основнитъ училища.

отъ

Н. В. САРАНОВЪ.

Това издание на читанкитъ е коренно прѣработено. Статитъ въ всѣка една отъ тѣхъ явятъ правствено-вѣснително съдържание и съ нагодени по концентриски начинъ. Този начинъ е запазенъ тѣхъ, също и между матеріана на една и друга читанка. При това материятъ на всѣка читанка стои въ свързка съ тѣхъ понятия и знания отъ учебнатъ прѣдмѣти, съ които понятия и знания ученицитъ отъ основнитъ училища трѣбва да се запознаятъ, съгласно указанията на програмата. При подбора на статитъ гледало се е още, щото дѣцата, съгласно възрастта имъ, постепенно и по нагледенъ цѣтъ, прѣзъ читанката, да се въвеждатъ и запознаватъ съ книжовния языкъ, както той се прѣдставя въ достижимитъ за дѣцата произвѣдения на нашитъ писатели.

Пловдивъ, 15-й Октомври 1894 г.

отъ книжарницата на

3—648—3

Хр. Г. Дановъ.